

Sygn. akt *XVII AmT 64/18*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Witold Rękosiewicz

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2020 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania M. M. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) Zakład Usługowo-Handlowy z siedzibą w R.

przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej

z dnia 28 sierpnia 2017 r. nr (...)

1. oddała odwołanie,
2. zasądza od M. M. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) Zakład Usługowo-Handlowy z siedzibą w R. na rzecz Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Witold Rękosiewicz.

Sygn. akt *XVII AmT 64/18*

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (Prezes UKE, pozwany) decyzją z dnia 28 sierpnia 2017 r. nr (...) na podstawie art. 210 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 209 ust. 1 w zw. z art. 7 ustawy z dnia 16 lipca 2004 Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2016 r. poz. 1489 z późn. zm., dalej: Pt) w związku z niewywiązaniem się z obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów, o których mowa w art. 7 Pt za rok sprawozdawczy 2013 i 2015 nałożył na M. M. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) Zakład Usługowo-Handlowy z adresem głównego miejsca wykonywania działalności w R. (dalej: Przedsiębiorca, powód) karę pieniężną :

1. za 2013 r. w wysokości 2 000 zł,
2. za 2015 r. w wysokości 2 000 zł.

M. M. w złożonym odwołaniu zaskarżył powyższą decyzję Prezesa UKE w całości i zarzucił jej naruszenie:

- 1) art. 61 §1 k.p.a. poprzez brak wszczęcia postępowania administracyjnego, w stosunku do którego wydano decyzję;
- 2) art. 209 Pt poprzez nałożenie kary mimo, iż powód nie naruszał przepisów ustawy Prawo telekomunikacyjne,

3) art. 31 Konstytucji RP w zbiegu normatywnym z art. 5 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) i Protokół (nr 2) w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności poprzez nałożenie na odwołującego się środka oczywiście nieproporcjonalnego do zamierzonego celu, a to poprzez nałożenie kary pieniężnej w łącznej wysokości 4 000 złotych (dwa razy po 2 000 zł) w sytuacji kiedy przychód z działalności telekomunikacyjnej wyniósł (...) zł a więc ponad 2/3 uzyskanej kwoty brutto,

4) naruszenie ex ante znowelizowanego k.p.a. w tym w szczególności znowelizowanego art.189f poprzez nie odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i przestaniu na pouczeniu, w sytuacji gdy waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa, składając wymagane przepisami prawa dokumenty, mimo mikro skali 89 abonentów.

Na podstawie podniesionych zarzutów powód wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji i umorzenie postępowania.

W uzasadnieniu odwołania powód oświadczył, że udzielił informacji z opóźnieniem i wyjaśnieniem przyczyn tej sytuacji. Zauważył, że z analizy orzecznictwa sądowego wynika, iż sądy dążą raczej do wypełniania obowiązków, co powód uczynił, a nie do karania. Podniósł, iż w wyroku z dnia 7 listopada 2014 r. sygn. akt VI ACa 159/14 Sąd Apelacyjny w Warszawie wskazał, że brak wyczerpania przez Prezesa UKE trybu postępowania kontrolnego prowadzi do wyłączenia kompetencji organu do ukarania przedsiębiorcy telekomunikacyjnego w wyniku samostannego postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej. W ocenie powoda zaskarżona decyzja jest nieproporcjonalna do wagi naruszenia i nie uwzględnia treści art. 189f k.p.a. Powód powołał się również na art. 31 ust. 3 Konstytucji RP i stwierdził, że skoro skutek nie może wyprzedzać przyczyny, a sprawa dotyczy w istocie „grzeczności dla 89 rodzin” (odbiorców), a nie działalności gospodarczej, to wnosi o uchylenie zaskarżonej decyzji i umorzenie postępowania.

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej w odpowiedzi wniósł o oddalenie odwołania w całości i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego w wysokości podwójnej stawki minimalnej.

Pozwany wskazał, że pismem z dnia 30 maja 2017 r., doręczonym w dniu 2 czerwca 2017 r. zawiadomił powoda o wszczęciu postępowania w sprawie nałożenia kary w zw. z niewywiązaniem się z obowiązku sprawozdawczego wynikającego z art. 7 Pt, wezwał do złożenia danych o wysokości przychodu osiągniętego w roku 2016, poinformował także Przedsiębiorcę o przysługującym mu prawie do ostatecznego wypowiedzenia się w wyznaczonym terminie co do zebranych dowodów i materiałów oraz możliwości przeglądania akt sprawy i sporządzania notatek na każdym etapie postępowania. W odpowiedzi powód przedstawił stanowisko w sprawie i informacje o wysokości przychodu w roku 2016 oraz złożył wymagane sprawozdania za lata 2013 i 2015. Na tej podstawie zarzut naruszenia art. 61 § 1 k.p.a. uznał pozwanego za chybionego.

Odnosnie zarzutu naruszenia art. 209 Pt Prezes UKE wskazał, że powód jest wpisany do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Zgodnie z informacją zawartą w CEIDG przedmiotem działalności powoda jest działalność w zakresie telekomunikacji. Z uwagi na wysokość osiąganych przychodów powód podlega obowiązkowi z art. 7 ust. 2 Pt złożenia określonych danych w terminie do dnia 31 marca następnego roku. Powołując się na stanowisko doktryny pozwany wskazał, iż obowiązki informacyjne ustanowione w art. 7 wynikają bezpośrednio z przepisów prawa i nie wymagają konkretyzacji w formie decyzji administracyjnej. W przypadku niewykonania obowiązku, udzielenia niepełnych lub nieprawdziwych informacji albo udzielenia informacji z uchybieniem terminu podmiot zobowiązany podlega karze pieniężnej zgodnie z art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt. Podkreślił, że powód złożył wymagane przepisami sprawozdania za rok 2013 i 2015 przy piśmie z dnia 26 czerwca 2017 r., dopiero po wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie. Istniały więc podstawy do nałożenia na powoda kar pieniężnych.

Odnosnie zarzutu nałożenia kary bez uprzedniego wyczerpania trybu postępowania kontrolnego pozwany wskazał, iż zgodnie z orzecznictwem sądowym nałożenie kary pieniężnej na podstawie art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt nie musi być poprzedzone przeprowadzeniem postępowania kontrolnego (pokontrolnego). Stwierdził, że nie ma potrzeby przeprowadzania postępowania kontrolnego w zakresie, w którym istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności,

jak niewypełnienie obowiązku sprawozdawczego z art. 7 Pt, można ustalić na podstawie faktów znanych organowi z urzędu.

W odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 31 Konstytucji RP w zw. z art. 5 ust. 3 Traktatu UE pozwany zaznaczył, że powód dopuścił się dwukrotnie deliktu administracyjnego. W zaskarżonej decyzji nałożył na powoda dwie kary pieniężne w wysokości po 2 000 zł. W konsekwencji analiza zasadności wysokości nałożonych przez Prezesa UKE kar pieniężnych, w kontekście ustawowych przesłanek ich wymiaru, powinna dotyczyć każdej kary osobno. Ustalone kary mieściły się w granicach wyznaczonych w art. 210 ust. 1 Pt. Pozwany oświadczył, że w wydanej decyzji uwzględnił określone w art. 210 ust. 2 Pt dyrektywy wymiaru kary. Wskazał, że zgodnie z art. 210 ust. 1 Pt i stanowiskiem doktryny podstawę wymiaru kary pieniężnej stanowi łączny przychód ze wszystkich źródeł, a kara maksymalna mogła wynosić (...)zł. Wymieniony przepis nie ogranicza przychodu do związanego z prowadzeniem działalności telekomunikacyjnej. Pozwany wyjaśnił, że przy określaniu wysokości nałożonych na powoda kar pieniężnych uwzględnił okoliczność, iż przychody Przedsiębiorcy z tytułu prowadzenia działalności telekomunikacyjnej wynoszą (...) zł i stanowią (...) ogółu przychodów powoda stanowiących podstawę wymiaru kary pieniężnej. Prezes UKE zaznaczył, że przewidziane w prawie telekomunikacyjnym kary pieniężne nie mają charakteru sankcji karnych, gdyż ich funkcja nie ogranicza się do represji za naruszenie nakazów bądź zakazów ustawowych. Równie istotna jest funkcja prewencyjna i dyscyplinująca, motywująca adresatów norm sankcjonowanych do ich respektowania. Realizacja tych funkcji jest możliwa tylko wówczas, gdy przedmiotowa kara stanowi dolegliwość finansową dla ukaranego podmiotu. Z tych przyczyn nie mógł wymierzyć kar pieniężnych w wysokości nieodczuwalnej przez powoda. Zdaniem Prezesa UKE, w sytuacji gdy osiągane przez powoda przychody znacząco przekraczają (...)złotych, nałożonych decyzją kar pieniężnych nie można uznać za wygórowane.

Prezes UKE wskazał ponadto, iż powołany przez powoda art. 189f k.p.a. wszedł w życie w dniu 1 czerwca 2017 r. Do wszczęcia postępowania administracyjnego w niniejszej sprawie doszło przed dniem 1 czerwca 2017 r. Zgodnie z art. 16 ustawy z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017 r., poz. 935) w sprawie miały zastosowanie przepisy k.p.a. w brzmieniu obowiązującym przed 1 czerwca 2017 r. Z tego względu art. 189f k.p.a. nie mógł mieć zastosowania w niniejszej sprawie. Pozwany podkreślił, że rozpatrzył kwestię możliwości odstąpienia od nałożenia kar pieniężnych w sprawie na podstawie art. 209 ust. 1a Pt. Stwierdził, iż ze względu na brzmienie tego przepisu oraz treść art. 189a § 2 pkt 2 k.p.a. zastosowanie art. 189f k.p.a. w niniejszej sprawie, nawet w wypadku wszczęcia jej po dniu 1 czerwca 2017 r., byłoby wyłączone.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

M. M. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) Zakład Usługowo-Handlowy w dniu 24 września 2004 r. wpisany został do prowadzonego przez Prezesa UKE rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Roczny przychód powoda z tytułu wykonywania działalności telekomunikacyjnej nie przekracza (...) zł. Zgodnie z art. 7 ust. 2 Pt na powodzie ciąży obowiązek corocznego przedstawiania Prezesowi UKE w terminie do dnia 31 marca danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych. Powód nie wypełnił obowiązku przedstawienia danych za rok 2013 i 2015 w terminie ustawowym.

Pismem z dnia 30 maja 2017 r., nr (...), doręczonym w dniu 2 czerwca 2017 r. Prezes UKE zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia na niego kary pieniężnej w związku z niewywiązaniem się z obowiązku sprawozdawczego, o którym mowa w art. 7 Pt za rok 2013 i 2015, oraz wezwał powoda do przekazania, w terminie 30 dni danych dotyczących wielkości przychodu osiągniętego w 2016 r. niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary pieniężnej. Prezes UKE poinformował również powoda, że zgodnie z art. 10 § 1 oraz art. 73 k.p.a. przysługuje mu prawo do ostatecznego wypowiedzenia się przed wydaniem decyzji, co do zebranych dowodów i materiałów w terminie 30 dni od daty otrzymania tego pisma, a także prawo do przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów w każdym stadium postępowania. (k. 1 akt adm.)

W odpowiedzi na zawiadomienie Przedsiębiorca w piśmie z dnia 26 czerwca 2017 r., doręczonym Prezesowi UKE w dniu 30 czerwca 2017 r., złożył sprawozdania F00 i F12 za rok obrotowy 2013 i 2015. Wyjaśnił, że nie przedłożył sprawozdań w terminie z powodu choroby serca i małej skali działalności telekomunikacyjnej ograniczonej do jednej sieci telewizji kablowej, obejmującej 89 mieszkań należących do Spółdzielni Mieszkaniowej w Ł.. Przedstawił również dokumenty dotyczące wysokości osiągniętego w 2016 r. przychodu całkowitego oraz osiągniętego z działalności telekomunikacyjnej. Powołując na stan zdrowia, fakt pierwszego tego rodzaju naruszenia oraz usunięcie uchybienia wniósł o odstąpienie od nałożenia na niego kary pieniężnej. Podniósł, iż zgodnie z art. 189e oraz art. 189f k.p.a. po nowelizacji, w przypadku siły wyższej strona nie podlega ukaraniu, a jeżeli waga naruszenia jest znikoma i strona zaprzestała naruszania prawa organ administracji odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i udziela pouczenia. Powołał się również na wyrok Sądu Apelacyjnego z 7 listopada 2014 r. sygn. akt VI ACa 159/14, w którym wskazano na konieczność wyczerpania trybu kontrolnego przed wydaniem decyzji o nałożeniu kary pieniężnej. Z przedstawionych informacji wynika, że w 2016 r. powód osiągnął przychód w wysokości (...)zł, w tym przychód z działalności telekomunikacyjnej w wysokości (...) zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zebranych w aktach administracyjnych oraz informacji uzyskanych w toku postępowania sądowego, których wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu oraz nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Na podstawie dokonanych ustaleń Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 7 ust. 2 Pt w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania zaskarżonej decyzji przedsiębiorca telekomunikacyjny, którego roczne przychody z tytułu wykonywania działalności telekomunikacyjnej w poprzednim roku obrotowym były równe lub mniejsze od kwoty (...) zł jest obowiązany do przedkładania Prezesowi UKE, w terminie do dnia 31 marca, danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych.

Ze względu na wysokość osiąganych rocznych przychodów z działalności telekomunikacyjnej M. M. był zobowiązany do przedłożenia Prezesowi UKE w terminie do dnia 31 marca danych, o których mowa w art. 7 ust. 2 Pt. za poprzedni rok obrotowy.

Wskazać należy, że zgodnie z przyjętym w doktrynie stanowiskiem, przedsiębiorca telekomunikacyjny spełniający wymogi przychodów z tytułu działalności telekomunikacyjnej obowiązany jest w terminie do 31 marca następnego roku, bez uprzedniego wezwania, przekazać Prezesowi UKE dane dotyczące rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych. Obowiązek ten wynika bezpośrednio z przepisu art. 7 ust. 2 Pt i nie wymaga konkretyzacji przez administrację telekomunikacyjną w formie decyzji administracyjnej. Przedsiębiorca telekomunikacyjny samodzielnie ustala, jakim obowiązkiem informacyjnym podlega (S. Piątek Prawo Telekomunikacyjne. Komentarz; Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2005, str. 157 i 158).

W celu realizacji tego obowiązku Przedsiębiorca powinien wybrać i wypełnić właściwy formularz z danymi i informacjami dotyczącymi jego działalności telekomunikacyjnej i złożyć Prezesowi UKE do dnia 31 marca każdego roku.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego bezspornie wynika, że powód nie wykonał w sposób prawidłowy ciążącego na nim obowiązku przedłożenia Prezesowi UKE danych za rok 2013 i 2015. Brakujące sprawozdania powód złożył dopiero w piśmie z dnia 26 czerwca 2017 r., które wpłynęło do Prezesa UKE w dniu 30 czerwca 2017 r., po wszczęciu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej. Zatem okres opóźnienia wykonania przez powoda ciążącego na nim obowiązku był znaczny.

Zgodnie art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt (w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania zaskarżonej decyzji) kto nie wypełnia obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą Pt lub ustawą o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, udziela informacji niepełnych lub nieprawdziwych albo

dostarcza dokumenty zawierające informacje niepełne lub nieprawdziwe, podlega karze pieniężnej. Penalizacja z art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt obejmuje także niewykonanie określonego w art. 7 Pt obowiązku w zakresie określonym w tym przepisie terminie. W zw. z tym bez znaczenia dla możliwości nałożenia kary na podstawie wskazanego przepisu jest również fakt spóźnionego przedstawienia danych. Podkreślenia wymaga, iż z uwagi na obiektywny charakter określonej w powołanym przepisie odpowiedzialności, do nałożenia kary nie jest konieczne wykazanie winy przedsiębiorcy. Podstawę do nałożenia kary pieniężnej stanowi sam fakt niewykonania lub nieprawidłowego wykonania przez przedsiębiorcę określonego w ustawie obowiązku.

Z punktu widzenia możliwości nałożenia kary nieistotny jest również rozmiar prowadzonej działalności, na którą powoływał się powód, gdyż wspomniane obowiązki dotyczą wszystkich przedsiębiorców telekomunikacyjnych, bez względu na liczbę klientów oraz wysokość osiąganych przychodów z działalności telekomunikacyjnej.

Złożenie określonych w art. 7 ust. 2 Pt dokumentów dopiero w czerwcu 2017 r., po wszczęciu postępowania administracyjnego oznacza zaprzestanie naruszania prawa przez Przedsiębiorcę, jednak nie pozwala na uznanie, że do naruszenia nie doszło. Wobec kategorycznego sformułowania przez ustawodawcę treści art. 209 ust. 1 Pt Prezes UKE po stwierdzeniu, że powód nie wykonał w terminie ustawowym ciężącego na nim obowiązku sprawozdawczego zobowiązany był do wydania decyzji o nałożeniu na powoda kary pieniężnej. W tym stanie zarzut powoda dotyczący naruszenia art. 209 Pt należało uznać za nietrafny.

Ze znajdującego się w aktach administracyjnych dokumentu zawiadomienia z dnia 30 maja 2017 r. o wszczęciu postępowania, doręczonym powodowi 2 czerwca 2017 r. wynika, że w jego treści powołane zostały przepisy prawa oraz okoliczności faktyczne stanowiące podstawę wszczęcia z urzędu postępowania administracyjnego. W piśmie wskazano, że postępowanie dotyczy nałożenia na powoda kary pieniężnej w zw. z niewykonaniem obowiązku, o którym mowa w art. 7 Pt za rok 2013 i 2015. Zgodnie z przyjętym w doktrynie i orzecznictwie stanowiskiem za datę wszczęcia z urzędu postępowania administracyjnego przyjmuje się dzień podjęcia pierwszej czynności w sprawie. Z powyższego wynika, że do wszczęcia z urzędu postępowania w sprawie nałożenia na powoda kary pieniężnej doszło w dniu 30 maja 2017 r. w dacie wydania zawiadomienia o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej. W piśmie z dnia 26 czerwca 2017 r. powód przedstawił swoje stanowisko w sprawie postawionego mu zarzutu oraz złożył wymagane przepisami informacje. Pozwala to na uznanie, że powód został prawidłowo powiadomiony o wszczęciu postępowania i pouczony o przysługujących mu uprawnieniach. W zw. z tym zarzut naruszenia art. 61 § 1 k.p.a. poprzez brak wszczęcia postępowania administracyjnego, w stosunku do którego wydano decyzję należało uznać za bezpodstawny. Ponadto w uzasadnieniu powoływanego przez powoda wyroku z dnia 7 listopada 2014 r. (VI ACa 159/14) Sąd Apelacyjny w Warszawie wskazał, że jeżeli organ posiada z urzędu informacje wystarczające do wydania decyzji, nie ma obowiązku przeprowadzenia postępowania kontrolnego, wydania zaleceń i wyznaczenia terminu ich wykonania. Z okoliczności rozpoznawanej sprawy bezspornie wynika, że pozwany posiadał wiedzę o niewykonaniu przez powoda określonego w art. 7 Pt obowiązku za lata 2013 i 2015. Przed wydaniem zaskarżonej decyzji nie było potrzeby przeprowadzenia postępowania kontrolnego. Skoro wydanie zaskarżonej decyzji nie było poprzedzone postępowaniem kontrolnym, Prezes UKE był uprawniony do wydania decyzji o nałożeniu na powoda kary pieniężnej w samoistnym postępowaniu. Wbrew twierdzeniu powoda w sprawie nie doszło do sytuacji, w której skutek wyprzedzał przyczynę. Zarzut powoda w tym zakresie należało ocenić jako chybiony. (por. wyrok Sądu Najwyższego 9 maja 2012 r. sygn. akt III SK 35/12, LEX nr 1170694)

Postępowanie poprzedzające wydanie zaskarżonej decyzji zostało wszczęte przed datą wejścia w życie przepisów k.p.a. po nowelizacji wprowadzonej ustawą z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw. Zgodnie z art. 16 ustawy nowelizacyjnej do postępowań administracyjnych wszczętych i niezakończonych przed dniem jej wejścia w życie ostateczną decyzją lub postanowieniem stosuje się przepisy k.p.a. w brzmieniu dotychczasowym. W zw. z tym do postępowania poprzedzającego wydanie zaskarżonej decyzji powoływany przez powoda przepis art. 189f k.p.a. nie miał zastosowania. Przy wydawaniu zaskarżonej decyzji Prezes UKE nie mógł więc dopuścić się naruszenia tego przepisu.

Brak tym samym podstaw do uznania, że wydając zaskarżoną decyzję Prezes UKE dopuścił się ex ante naruszenia art. 189f k.p.a., który wszedł w życie po wszczęciu postępowania dotyczącego nałożenia na powoda kary pieniężnej.

Zgodnie z art. 210 ust. 2 Pt ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes UKE uwzględnia zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe. Wskazać należy, iż celem nałożenia na przedsiębiorców telekomunikacyjnych w art. 7 Pt obowiązku przedstawiania określonych w tym przepisie danych było zapewnienie dostarczania Prezesowi UKE corocznie informacji o regulowanym przez niego rynku i działających na tym rynku przedsiębiorcach. Informacje te są niezbędne do oceny sytuacji istniejącej na rynku telekomunikacyjnym i podejmowania działań regulacyjnych, dotyczących m. in. kształtowania poziomu konkurencji poprzez wydawanie decyzji w sprawach przyznania koncesji na prowadzenie działalności telekomunikacyjnej. Prawidłowe spełnienie obowiązku sprawozdawczego ma więc istotne znaczenie dla działających na danym terenie przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Może wpływać na rozmiar podaży usług oraz poziom konkurencji na danym rynku lokalnym, a przez to na wysokość przychodów uzyskiwanych przez przedsiębiorców na danym terenie. Ma więc żywotne znaczenie dla prowadzonej przez nich działalności gospodarczej. Z tego względu terminowe i prawidłowe spełnienie przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego obowiązku określonego w art. 7 Pt ma istotne znaczenie dla gospodarki. Umożliwia też Prezesowi UKE, który odpowiada za prawidłowe funkcjonowanie rynku telekomunikacyjnego, właściwą realizację nałożonych na niego w ustawie celów i obowiązków.

Mając powyższe na uwadze oraz uwzględniając okoliczność, że powód dwukrotnie dopuścił się naruszenia i wykonał obowiązek sprawozdawczy z kilkuletnim opóźnieniem stwierdzić należało, że z punktu widzenia interesu publicznego zakres naruszenia, którego dopuścił się powodowy przedsiębiorca, był znaczny.

Ze złożonych w toku postępowania i znajdujących się w aktach administracyjnych kopii zeznań podatkowych wynika, że w 2016 r. powód osiągnął przychód w wysokości łącznej (...)zł. Biorąc pod uwagę możliwości finansowe powoda w ocenie Sądu stwierdzić należało, iż przy ustalaniu wysokości nałożonych zaskarżoną decyzją kar pieniężnych Prezes UKE w prawidłowy sposób uwzględnił wymienione w art. 210 ust. 2 Pt dyrektywy wymiaru kary. Kary pieniężne w wysokości po 2 000 zł nie stwarzają zagrożenia dla sytuacji finansowej powoda, pozwalając jednocześnie na realizację ich ustawowych funkcji. Każda z nałożonych decyzją kar została ustalona w wysokości stanowiącej znikomą część osiąganego przez powoda łącznego przychodu z działalności gospodarczej oraz proporcjonalnie do stwierdzonego zakresu naruszenia i dotychczasowego zachowania Przedsiębiorcy. Zgodnie z art. 210 ust. 1 Pt za podstawę do ustalenia wymiaru kary przyjmuje się całkowity poziom osiągniętego przez podmiot przychodu. Ponadto Prezes UKE nie ma obowiązku ograniczania górnej ustawowej granicy zagrożenia karą pieniężną do wyodrębnionej części przychodów przedsiębiorcy pochodzących z działalności telekomunikacyjnej. W przypadku przedsiębiorstw wielobranżowych kara pieniężna może konsumować, a nawet przewyższać, przychody z działalności przedsiębiorcy, z tego segmentu rynku, na którym dopuścił się naruszenia. (por.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 sierpnia 2016 r. III SK 45/15). Ustalenie w zaskarżonej decyzji wysokości kar pieniężnych z tytułu każdego naruszenia wyłącznie na podstawie przychodu powoda z działalności telekomunikacyjnej stanowiłoby naruszenie przez Prezesa UKE przepisu art. 210 ust. 1 Pt. Kary pieniężne w wysokości po 2 000 zł mieszczą się w granicach określonych w tym przepisie. O uwzględnieniu przez Prezesa UKE w decyzji niewielkiej skali działalności komunikacyjnej powoda świadczy niski wymiar nałożonych kar. Można też zgodzić się z pozwanym, że kara w niższej wysokości nie stanowiłaby dla powoda odczuwalnej dolegliwości i nie spełniłaby swojej roli ustawowej. W tej sytuacji również zarzuty odwołania dotyczące naruszenia art. 31 Konstytucji RP oraz art. 5 ust. 3 Traktatu UE należało ocenić jako nietrafne.

Po zapoznaniu się ze stanowiskami stron, Sąd uznając, że w świetle przytoczonych przez strony twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych przeprowadzenie rozprawy nie było konieczne, na podstawie art.148¹ § 1 k.p.c. rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, wobec braku podstaw do uwzględnienia, oddalił odwołanie jako bezzasadne – art. 479⁶⁴ § 1 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c., stosownie do wyniku sporu, ustalając wysokość należnych pozwanemu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 720 zł, na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym po 27 października 2016 r. Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w wysokości podwójnej stawki, gdyż sprawa miała charakter typowy i nie wymagała zwiększonego nakładu pracy profesjonalnego pełnomocnika, brak było zatem przesłanek do zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego w wysokości wyższej niż wynikająca z § 14 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia odwołania.

Sędzia SO Witold Rękosiewicz.